

Een nieuwe keizer

Karel v

LANG GELEDEN WAS keizer Karel de Grote de eerste vorst die Karel heette. Karel de Kale was de tweede. Karel de Dikke was de derde. En Karel de Stoute was de vierde.

Op een dag in het jaar 1500 werd er weer een koningskind geboren. Zijn ouders noemden hem Karel van Habsburg.

Toen Karel zes jaar was, werd hij al graaf van Holland en Zeeland.

Toen Karel zestien jaar was, werd hij koning van Spanje.

En toen Karel negentien jaar was, werd hij gekroond tot keizer van Duitsland. Omdat hij de vijfde Karel was, noemde iedereen hem: keizer Karel v.

Keizer Karel regeerde over Nederland, Duitsland, Tsjechië, Oostenrijk, Spanje, een groot stuk van Italië en zelfs over Amerika. Dat land was net door Columbus ontdekt. Karels rijk was zo groot dat de zon er nooit onderging.

Karel v woonde meestal in zijn paleis in Brussel. Maar hij was ook vaak op reis. Het was niet makkelijk om keizer te zijn van het grootste land ter wereld. Daarom vroeg Karel aan zijn zus Maria: 'Wil jij voor mij op N-Nederland passen?'

'Dat is goed,' zei Maria. 'Wat moet ik dan doen?'

'Ik vind het belangrijk dat iedereen mij g-gehoorzaamt,' zei Karel, die vaak een beetje stotterde.

'Ik zal ervoor zorgen,' zei Maria.

'En ik wil dat in al mijn landen de mensen naar dezelfde kerk gaan, naar de k-katholieke kerk.'

'En als de mensen dat niet willen?' vroeg Maria.

'Dan moet je ze straffen.'

'Opsluiten tot ze spijt hebben?'

'Nee, de b-brandstapel. Want mensen die niet bij de katholieke kerk willen horen, zijn heksen. En h-heksen moeten worden verbrand.'

'Ik ben het niet met je eens,' zei Maria. 'Ik vind je veel te streng.'

Maria trouwde met de koning van Hongarije. En ondertussen deed ze haar best om op Nederland te letten. Dat vond ze maar moeilijk. Er waren veel ongehoorzame mensen in Nederland. Maria vond het vervelend om iemand te straffen die eigenlijk niets verkeerd had gedaan. Diep in haar hart was ze het eens met de grote geleerde Erasmus. Iedereen mocht toch geloven wat hij zelf wilde? Er waren in die tijd mensen die helemaal niet meer naar de kerk gingen. Ze luisterden naar predikers die gewoon buiten, in de openlucht, hun verhalen vertelden. Tussen heggen en struiken vertelden die reizende predikers over God en Jezus in de taal van de gewone mensen. En dat was heel anders dan in de kerk, want daar werd Latijn gesproken en gezongen. Keizer Karel wilde dat al die brutale predikers en monniken werden gestraft. De grootste lastpost was volgens hem Maarten Luther. Die monnik ging gewoon zijn eigen gang. Hij trok zich niets aan van de katholieke kerk.

Op een dag zocht keizer Karel de monnik op in Worms, in Duitsland.

‘Waarom gehoorzaam je mij niet?’ vroeg de keizer.

‘Omdat ik vind dat iedereen mag geloven wat hij zelf wil,’ zei Luther. ‘En ik vind dat gewone mensen ook in de bijbel mogen lezen.’

‘Je lijkt Erasmus wel,’ zei keizer Karel.

‘Nee,’ zei Luther. ‘Dat klopt niet helemaal. Volgens Erasmus kunnen we net zo goed zonder God. Dat ben ik niet met hem eens. Ik wil heel graag dat de mensen in God geloven. Maar we moeten het niet verplicht stellen. Het is beter als de mensen van God houden als van een vader. Ik protesteer tegen de kerk. De kerk is niet belangrijk. Het gaat om de verhalen die in de bijbel staan. Ik smeek u, geef de mensen de vrijheid om te geloven wat ze willen. Waarom bent u zo streng?’

Iedereen in de zaal in Worms keek naar de keizer. Wat zou de man met het witte gezicht en zijn vooruitstekende kin nu gaan beslissen?

‘Ik b-ben nu eenmaal de k-keizer,’ stotterde de keizer. ‘Ik weet wat goed is voor de m-mensen. Deze monnik hier moet voortaan zijn mond houden. Hij

mag niet meer prediken. Niet in de kerk en niet buiten de kerk.’

Maarten Luther verstopte zich in een klooster. Een poosje hield hij zijn mond. Maar ondertussen schreef hij het ene boek na het andere. En hij trouwde met een non.

Karel v trouwde met Isabella van Portugal. Ze kregen twee dochters en een zoon: twee prinsesjes en een prins. Dat prinsje heette Filips. Filips ging graag naar de kerk. Hij wist ook al snel heel zeker: er is maar één kerk en dat is de katholieke kerk. Weg met de protestanten!

Filips vond zijn vader zelfs nog lang niet streng genoeg. Tegen iedereen die het wilde horen zei hij: ‘Als ik later keizer ben, zal ik het volk veel harder aanpakken.’ Keizer Karel schrok toen hij dat hoorde. Hij begon te twijfelen. Was zijn zoon wel een geschikte opvolger? Wat zou er gebeuren als Filips keizer werd van het grote rijk? Zou het dan altijd donker worden in het land waar de zon nooit onderging?

En zo... is het echt gebeurd.

